

† ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

(«Στό βάθος κήπος.») Γραφικές οί παραστάσεις:
'Εδώ ὁ Σιληνός κι οἱ Φαῦνοι. Ἐκεῖ ἡ Δικαιοσύνη
Μέ τό σπαθί ἢ τή ζυγαριά' οἱ Θεοί τοῦ Ὀλύμπου.
Κόπηκε τό ψωμί καί τό κρασί μοιράστηκε στίς
κούπες

Κι ὅπως κανεῖς δέν ἔλειπε, οἱ συνδαιτυμόνες
Στής οικειότητος τή ζεστασιά πρᾶς δοσμένοι
Μέσα στά γέλια καί στίς σοβαρές κουβέντες, ὅ-
πως πάντα,

Στ' ἀστεία πειράγματα καί στά λαφιαίατραγοῦδια,
"Ὅμως οἱ ὄρες βάραιναν κι ὅταν χτυπήσαν ρυθμι-
κά

Οἱ δώδεκα, ὄλοι χαμήλωσαν τά μάτια νά μὴν κοι-
ταχτοῦνε

— Ἐφτασε ἢ ὄρα καί δέν εἶχε ἀκόμα ἡ προδοσία
γίνει—

Μοιράστηκε πάλι ψωμί καί τά μαχαίρια περιμέ-
ναν

Κρυφά στίς φούχτες ἔτοιμα, σάν ὄρθια λέξη, σά
φιλί.

Μιλοῦσαν ἤρεμα σάν πρῶτα, στή φωνή
Κανένα τρέμουλο, ὄχι λιποψύχισμα ἢ δειλία.

"Ἴσως κι ἀπόψε ἢ στιγμή δέν ἔφτασε—μά παραμό-
νευε

Τό Τέλος, ὄρμιο, ἀδυσάπητο, μέσα στό βῆρος τό-
σιον τύψεον.

(Στήν πράξη τοῦ ἄλλου μιά λύτρωση αὐτό
πού τόσο

ἐκλιπαροῦμε στό σύνιοκο πού εὐλογοῦμε τήν
τόλημ του

πού μᾶς προσφέρει τή σάρκα του νά καθαρί-
σοιμε

τό ματωμένο μαχαίρι μας μέ τή χαρά τῆς ἀνα-
κούφισης

στόν τολμηρό πού φτύνει τή δειλία μας καί
ξεριζώνει

τόν κακοῆθη ὄγκο ἀπ' τήν καρδιά πέφτοντας
κάτω

ἀπ' τά χτυπήματά μας πρὶν προλάβει κάν ν'
ἀκούσει

τό βογγητό πού λευτερώνεται ἀπ' τά στέρνα
μας.

'Εμεῖς δίκαιοι κι ἀπόρροβλητοι, γενναῖοι κι
ἀθῆοι.)

Πάλι μοιράστηκε ψωμί. Πέρασαν οἱ ὄρες.

(Φαῦνοι καί Σιληνοί ἢ Δικαιοσύνη

Μέ τό σπαθί ἢ τή ζυγαριά, οἱ Θεοί τοῦ Ὀλύμπου)

"Ἴσως δέν ἔφτασε ἡ στιγμή. Καί τώρα ξεημερώνει

Καί στ' ἀνοιγμένα μάτια τῆς ἡμέρας οἱ περαστι-
κοί

'Ανίδεοι, τίποτα δέν ἔπρεπε νά καταλάβουν

Σά θά μᾶς χαιρετοῦσαν ἤρεμοι, μέ καλοσύνη,

πρωινό,

Βέβαιοι γιά μιά καινούρια μέρα γιά μιά καλή γυ-
ναῖκα καί ζεστό φαί.

Στόλο

+ ΕΠΡΕΠΕ...

*«Λέγει αὐτῷ ὁ Πλάτων: Τί ἐστιν ἀλήθεια;
Και ταῦτα εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθεν...»*

Ἰωάννης

Ἦπρεπε—δὲν ἔπρεπε—τὴν τρίτη μέρα νὰ ξαναγεννηθεῖ

(Δὲ σημαίνει πὸς ἑναὶ θάνατος ἀκόμη λιγοστεύει τὴ ζωὴ)

Ἦλλωστε τόσες μανάδες τὸν καρτεροῦσαν τόσες γυναῖκες

Ἦπλεκαν τὰ μακριὰ μαλλιὰ τους μὲ σπάνια ἀρώματά καὶ χρυσαφικά.

Σιωπῶντας τόσους αἰῶνες γνώριξε πιά σοφὰ τὴν ἀδημονία τοῦ ἀναμενόμενου

Κάτι πὸ στέρεο ἀπὸ τὰ ὄνειρα ποὺ διαφευδόνται τὰ ξημερώματα

Κάτι σὰν αὐτὸ ποὺ λέμε Αὔριο ἢ ζηλεύουμε στοὺς γείτονα

Αὐτὸ ποὺ δὲ μᾶς ἀνήκει καὶ τὸ ἀνακαλύπτουμε σὲ ξένα χέρια

Πρόθυμοι πάντα ν' ἀρνηθοῦμε τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς δωρήθηκε.

Γνώριζε τώρα πὸς ἦρθε ἡ στιγμή νὰ γίνῃ ὁ ζεστός καθρέφτης

Παραλλάζοντάς τὴς μορφές, ἀνταντακλώντας ψεύτικες παραστάσεις

Χαμογελώντας πάνω στὰ κρεβάτια, δείχνοντάς τὴν προσεγγιστὴ ὁδὸ

Ἦρθε ἡ στιγμή τῆς πιὸ πικρῆς θυσίας: στὰ χέρια σοφῶν τυμβωρύχων,

Ἦστερικῶν πορνῶν καὶ τρυφερῶν νηπίων

Ἦρθε ἡ στιγμή—φοβήθηκε στὰ μάτια νὰ μᾶς ἀντικρίσει

Μαντεύοντας τὴν ἄρνηση ποὺ ρυτιδῶνε τὰ πρόσωπά μας

Κι ἐμπρός στοὺς πλῆθος τίναξε τὰ σκοτισμένα ρούχα του

Βούλιαξε μέσα στὸ στήθος του τὴ βεβαιότητα τῶν αἰῶνων ποὺ ἔρχονται

Κι ἀνοίξε τρέμοντάς τὴς παλάμες του μὲ τὰ σημάδια τῶν καρφίων.

(Κι ἔτσι τελείωσε. Ὅχι γιὰ μᾶς ποὺ εἶχε ἀπὸ μέρες τελειώσει

Λαμπρὴ καὶ μεγαλόπρεπη ἡ Μόνη Στιγμὴ

Ἦταν μπροστὰ στοὺς δῆμο ποὺ τόλμησε τὸ «Τί ἐστιν...»

Ἦκεῖνος, πλήρης καὶ ἀφθαρτος, δὲ μίλησε, ἀπελήθαν.)

ΚΙ ΗΘΕΛΕ ΑΚΟΜΗ... +

Κι ήθελε ακόμη πολύ φως νά ξημερώσει. Όμως
έγω

Δέν παραδέχτηκα τήν ήττα. Έβλεπα τώρα

Πόσα κρυμμένα τιμαλφή έπρεπε νά σώσω

Πόσες φωλιές νερού νά συντηρήσω μέσα στις
φλόγες.

Μιλάτε, δείχνετε πληγές άλλωφρονες στους δρό-
μους

Τόν πανικό πού στραγγαλίζει τήν καρδιά σας σά
σημαία

Καρφάσατε σ' έξώστες, μέ σπουδή φορτώσατε τό
έμπόρευμα

Ή πρόγνωσης σας άσφαλής: Θά πέσει ή πόλις.

Εκεί, προσεχτικά, σέ μιά γωνιά, μαζεύω μέ τάξη,
Φράζω μέ σύνεση τό τελευταίο μου φυλάκιο
Κρεμώ κομμένα χέρια στους τοίχους, στολίζω
Μέ τά κομμένα κρανία τά παράθυρα, πλέκω
Μέ κομμένα μαλλιά τό δίχτυ μου και περιμένο.

Όρθιος, και μόνος σάν και πρώτα περιμένο.

111

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ...

Κάθε πρωί

Καταργούμε τά όνειρα

Χτίζουμε μέ περίσκεψη τά λόγια

Τά ρούχα μας είναι μιά φωλιά από σίδερο

Κάθε πρωί

Χαιρετάμε τούς χτεσινούς φίλους

Οί νύχτες μεγαλώνουν σάν άρμόνικες

— Ήχοι, καημοί, πεθαμένα φιλιά.

(Ασήμαντες

Απαριθμήσεις

→ —Τίποτα, λέξεis μόνο για τούς άλλους.

Μά πού τελειώνει ή μοναξιά:)

110